

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyně JUDr. Magdalenou Ježkovou
ve věci

žalobce: **A. A.**
proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra, IČ 00007064**
Odbor azylové a migrační politiky
Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. listopadu 2019, č. j. OAM-550/ZA-ZA11-P16-2019

takto:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

1. Včas podanou žalobou namítal žalobce nezákonnost shora identifikovaného rozhodnutí, kterým žalovaný rozhodl o žádosti žalobce tak, že se mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) neuděluje.

I. Shrnutí žalobních bodů

2. Žalobce vyslovil přesvědčení, že byl v správním řízení o udělení mezinárodní ochrany jako účastník zkrácen na svých právech. Žalovaný dle jeho názoru porušil ust. § 2 odst. 1, § 3, § 50 odst. 4, § 52 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) a dále ust. § 12, § 14 a § 14a zákona o azylu.
3. Žalobce nesouhlasil se závěrem žalovaného, že mu v zemi původu nehrozí pronásledování, respektive vážná újma dle § 12, § 14 a zákona o azylu, přičemž měl za to, že správní orgán nedostatečně zjistil skutkový stav věci, čímž konsekventně zatížil své rozhodnutí nepřezkoumatelností a nezákonností. Z nedostatečně, respektive nesprávně zjištěného stavu věci, pak vyvodil nesprávné závěry o neexistenci azylově relevantního nebezpečí v zemi původu. Zároveň se žalovaný odchýlil od ustálené judikatury správních soudů týkající se přiměřené pravděpodobnosti pronásledování a vážného nebezpečí vzniku vážné újmy. Měl za to, že mu má být udělena mezinárodní ochrana a že vše prokázal svou věrohodnou výpovědí. Uvedl, že je původem z Kazachstánu a byl policií zatčen a zadržen v souvislosti s demonstrací proti zfalšovaným volbám. Následně byl vyslýchán a ještě několikrát policií navštíven. Obává se tedy, že mu státní složky v zemi původu přičítají opoziční politický názor a bude v této souvislosti v budoucnu pronásledován.
4. Žalobce vyslovil přesvědčení, že v řízení popisované obavy dosáhly intenzity pronásledování, popřípadě vážné újmy. Pokud jde o údajnou možnost využití vnitřní ochrany nebo vnitřního přesídlení, pak ta zůstala v rovině nepřezkoumatelného tvrzení žalovaného. Žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2007, č.j. 4 Azs 169/2006 – 47, z něhož dovodil, že *„není povinností žadatele o azyl, aby pronásledování své osoby prokazoval jinými důkazními prostředky než vlastní věrohodnou výpovědí. Je naopak povinností správního orgánu, aby v pochybnostech shromáždil všechny dostupné důkazy, které věrohodnost výpovědi žadatele o azyl vyvracejí či zpochybňují.“*
5. Dále vzpomenal rozsudek Nejvyššího správního soudu sp.zn. 4 Azs 103/2007, z něhož uvedl, že *„Specifikem azylového řízení je rovněž zásada, že při splnění daných podmínek se uplatňuje pravidlo v případě pochybností ve prospěch žadatele o mezinárodní ochranu“*. Upozornil přitom, že žalovaný tuto zásadu nerespektoval a bez opory v dokazování rozporoval tvrzení žalobce učiněná v jeho výpovědi. Ze shromážděných zpráv o zemi původu přitom vyplývá, že Kazachstán je zemí s nízkou úrovní lidských práv.
6. Žalobce rovněž upozornil na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 10. 2005, č.j. 2 Azs 423/2004 – 81, dle něhož *„za projev zastávání určitých politických názorů ve smyslu § 12 zákona o azylu je třeba považovat i ojedinělou a v dostatečném předstihu neplánovanou účast na protirežimní demonstraci“*. K tomu uvedl, že pro shledání naplnění podmínek pro udělení azylu dle § 12 písm. b) zákona o azylu přitom stačí, pokud může být „nepohodlný“ politický názor žalobce ze strany státních orgánů prisuzován. V tomto ohledu odkázal rovněž na rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 6 Azs 74/2009 – 51, dle něhož *„mohou nastat situace, kdy není možné nebo účelné trvat na předchozím pokusu žadatele o mezinárodní ochranu usilovat o ochranu v zemi původu k tomu, aby mohla být považována podmínka nemožnosti ochrany vlastní země za splněnou.“* Obdobně i v rozsudku ze dne 28. 2. 2007, sp.zn. 4 Azs 146/2006 Nejvyšší správní soud konstatoval, že *„jako důvod pro neudělení azylu nemůže obstát argument, že žadatel o azyl v zemi původu tyto orgány nepožádal o pomoc a neryčpal tak veškeré právní prostředky, které mu k ochraně jeho práv právní řád jeho domovského státu poskytuje“*. Dále se žalobce ztotožnil i s judikaturou tohoto soudu obsaženou v jeho rozsudku sp.zn. 1 Azs 40/2007, z níž uvedl: *„Tvrdí-li žadatel o udělení azylu ve správním řízení, že nemá faktickou možnost bez jisté újmy obrátit se o pomoc na příslušné orgány v zemi svého původu, musí správní orgán zaměřit dokazování tímto směrem, neboť z pohledu splnění podmínek pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu jde o zjištění podstatné. V případech tvrzené nemožnosti či bezvýhodnosti uplatnění přezkumných postupů instančně vyššími či nezávislými orgány, pak nestačí pouhé shromáždění údajů o právním systému nebo struktuře organizace veřejné moci v konkrétní zemi původu bez související informace o účinnosti aplikace záruk zákonnosti.“*

7. Z naznačené judikatury žalobce dovodil, že pro účely posouzení existence možnosti využití ochrany vlastního státu před nestátními původci pronásledování nestačí, pokud se žalovaný zabývá pouze tím, jak vypadá systém poskytování ochrany před kriminálním jednáním v této zemi. Stěžejní je naopak posouzení otázky, jak tento systém funguje v praxi a zejména, zda samotný žadatel mohl spoléhat na to, že jemu, konkrétně by zabezpečil účinnou ochranu před pronásledováním. Ukáže-li se, že tento systém jeví určité nedostatky, měl by se dále žalovaný zabývat tím, zda bylo po žadateli rozumné požadovat, aby ochranu tohoto systému nějakým způsobem vyhledával dříve, než se rozhodl z vlasti uprchnout. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí omezil pouze na konstatování, že ochrana je v zemi původu formálně dostupná, avšak nijak neposoudil, zda obecně bývá poskytována efektivně a zda by skutečně byla poskytnuta žalobci v jeho konkrétní situaci. Napadené rozhodnutí označil z tohoto důvodu za nepřezkoumatelné.

II. Písemné vyjádření žalovaného

8. Žalovaný popřel oprávněnost námitek uvedených žalobcem a současně s nimi vyslovil nesouhlas, neboť dle jeho názoru neprokazují, že by žalovaný porušil některé ustanovení správního řádu, zásady správního řízení, zákona o azylu či mezinárodní závazky ČR. Žalovaný odkázal na obsah správního spisu, zejména na vlastní žádost o udělení mezinárodní ochrany, výpovědi žalobce, informace o zemi původu a na vydané rozhodnutí ministerstva vnitra, které považuje za přezkoumatelné a zákonné. Uvedl, že správní orgán zjistil skutečný stav věci, zabýval se všemi okolnostmi, které žalobce v průběhu správního řízení sdělil a opatřil si potřebné podklady pro vydání rozhodnutí.
9. Dále připomenul, že v žádosti žalobce sdělil, že žádné politické přesvědčení nemá, není a nebyl členem žádné politické strany, organizace či hnutí. V zemi původu se žalobce zúčastnil pouze jedné demonstrace, a to náhodně ze zvědavosti, nikoli cíleně z politického přesvědčení, přičemž následné jeho zadržení po dobu pouhých pěti hodin a podání vysvětlení policii či výsledk v místě jeho bydliště, nelze ještě vůbec považovat s ohledem na nízkou intenzitu za pronásledování ve smyslu § 12 zákona o azylu. Žalobce v této souvislosti nebyl v zemi původu ani obviněn. Jelikož žalobce o této skutečnosti v žádosti neuvedl jediné slovo, na což rovněž upozorňuje žalovaný v napadeném rozhodnutí, považuje žalovaný tuto událost popsanou až v průběhu pohovoru za značně účelovou a nevěrohodnou. V žádosti jako důvody žalobce sdělil pouze socio-ekonomické potíže v zemi původu, přičemž ještě výslovně dodal, že toto jsou veškeré jeho důvody. Jelikož žalobce zemi původu opustil bez problémů, legálně, letecky, s vlastním cestovním pasem, je zřejmé, že o jeho osobu nemají kazašské bezpečnostní orgány žádný zájem a v případě návratu do země původu mu ani žádné pronásledování ve smyslu § 12 zákona o azylu nehrozí.
10. Dále uvedl, že v průběhu správního řízení žalovaný ani nezjistil, že by žalobci hrozilo reálné nebezpečí vážné újmy tak, jak je požadováno v ust. § 14a zákona o azylu. Žádost o udělení mezinárodní ochrany na území ČR podal žalobce účelově, aby si zde legalizoval pobyt. S ohledem na všechny výše popsané skutečnosti považuje žalovaný veškeré odkazy na judikaturu Nejvyššího správního soudu v podané žalobě v souvislosti s tímto případem za bezpředmětné.
11. Považoval rovněž za nadbytečné zabývat se efektivitou fungování kazašských orgánů ve vztahu k osobě žalobce, když žalovaný okolnosti v souvislosti se zmiňovanou účastí na demonstraci posoudil jako účelově uvedené a nevěrohodné. Dle názoru žalovaného, žalobce nebyl v průběhu správního řízení zkrácen na svých právech, přičemž nesplňuje podmínky pro udělení určité formy mezinárodní ochrany. Žalovaný v tomto směru odkázal na podrobné odůvodnění napadeného rozhodnutí.

III. Přezkoumání věci krajským soudem

12. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez nařízení jednání, když žalobce i žalovaný vyslovili s tímto postupem souhlas ve smyslu ust. § 51 odst. 1 uvedené právní úpravy. Ve svém rozhodnutí soud vyšel ze skutkového a právního stavu výše zjištěného (§ 77 odst. 2 s. ř. s.) a konstatoval, že závažnější pochybení v průběhu správního řízení a v napadeném rozhodnutí neshledal. Po prostudování obsahu správního spisu v kontextu s žalobními námitkami pak usoudil následovně.
13. Z průběhu správního řízení krajský soud zjistil, že dne 14. 6. 2019 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice. Dne 19. 6. 2019 poskytl údaje k podané žádosti a sdělil, že se narodil ve městě Taškent v Uzbekistánu a je státním příslušníkem republiky Kazachstán, kazašské národnosti a domluví se v kazašském a ruském jazyce. Vyznává islám, nemá žádné politické přesvědčení a nikdy nebyl členem žádné politické strany ani organizace. Je ženatý, jeho manželka žije v současné době v Kazachstánu. Má čtyři děti. Posledním místem bydliště žalobce bylo město Nur-Sultan (Astana). Odtud vycestoval letecky přímou linkou do Prahy dne 13. 6. 2019. Ve státech Evropské unie nikdy před tím nepobýval. Pro cestu do České republiky si pořídil v roce 2019 české vízum. O udělení mezinárodní ochrany nikdy předtím nežádal. Uvedl, že je zdravý a neužívá žádné léky. K důvodům podané žádosti sdělil, že je v jeho vlasti poslední dobou velmi špatná ekonomická situace, není tam práce a platy jsou nízké, proto je těžké tam takto žít. V České republice by si chtěl vytvořit zázemí, najít si práci a přivést sem svoji rodinu, aby měli lepší život. Takto označené důvody považoval za vyčerpávající.
14. Dále krajský soud zjistil, že pohovor k žádosti o udělení mezinárodní ochrany byl s žalobcem proveden dne 3. 7. 2019 v jazyce ruském za přítomnosti tlumočníka. V průběhu pohovoru uvedl, že v Kazachstánu je těžký život a je těžké našetřit si nějaké peníze. Má už nějaký věk a chtěl by žít klidný a lepší život, proto přijel do České republiky. Uvedl, že v Kazachstánu probíhají demonstrace, a proto mu tam může hrozit nebezpečí. Dále uvedl, že prováděl různé práce, byl řidičem a nakonec pomocným dělníkem na stavbě. Opustit svoji vlast se rozhodl v květnu, když si začal vyřínovat vízum. Dále uvedl, že dne 9. 6. 2019 se konaly volby, kterých se zúčastnil. Pak probíhaly demonstrace. Jedné se zúčastnil, a proto byl zadržen policií. Poté za nim začali chodit domů, ptali se ho, proč se demonstrace zúčastnil a co tam dělal. Věděl, že musí z Kazachstánu odjet. Zúčastnil se pouze jedné demonstrace, která probíhala právě, když se vracel z voleb, tak se tam šel podívat. Demonstrace se týkala voleb, jejichž výsledek byl zfalšovaný. Policie s ním po zadržení sepsala protokol a propustili ho. Poté k němu domů začali chodit policisté. Jednou nebyl doma a podruhé ho už zastihli. Žalovaný žalobce upozornil, že při původním pohovoru uváděl pouze ekonomické důvody své žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Žalobce reagoval tím, že tyto okolnosti zmiňoval již při přecházejícím pohovoru. Na otázku, zda byl někdy politicky aktivní, odpověděl negativně. Konstatoval, že během vycestování z vlasti neměl žádné problémy a nebyl nikdy trestně stíhán.
15. Naznačené skutkové okolnosti pak krajský soud hodnotil z pohledu jednotlivých ustanovení zákona o azylu při současném zvažování, zda správní orgán postupoval při svém rozhodování i v souladu se správním řádem.
16. Podle § 12 zákona o azylu se cizinci udělí azyl, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

17. Z obsahu předloženého správního spisu vyplývá, že žalovaný se případem žalobce podrobně zabýval, posuzoval jeho azylový příběh na základě výpovědí žalobce učiněných v řízení o mezinárodní ochraně a na základě informací o zemi původu. Po provedeném přezkumném řízení dospěl soud k závěru, že správní řízení netrpí vytýkanými vadami, napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem. Výčet důvodů pro udělení azylu uvedených v § 12 zákona o azylu je taxativní a nelze jej rozšiřovat o důvody další.
18. Ze správních řízení krajský soud rovněž zjistil, že žalovaný vzal v potaz žalobcem uváděné důvody a následně se s nimi v odůvodnění napadeného rozhodnutí vypořádal. Lze se tedy přiklonit k závěru, že žalobce neuvedl žádné skutečnosti, na základě kterých by bylo možno učinit závěr, že vyvíjel ve své vlasti činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu, za kterou by byl azylově relevantním způsobem pronásledován. Žalobce sice uvedl, že se v červnu 2019 zúčastnil jedné demonstrace v Astaně proti zmanipulovaným výsledkům voleb, na ní však nevystupoval nijak výslovně aktivně, pouze se tam šel podívat, když se vracel z voleb. Je tedy zřejmé, že při této akci žalobce neuplatňoval svá politická práva a svobody. Na této akci byl sice policií zadržen, následně však byl propuštěn. Lze se tedy přiklonit k názoru žalovaného, že z popisu událostí nevyplývalo nic, co by s vymykalo legitimní činnosti státních orgánů a bezpečnostních složek při řešení nepovolených demonstrací. Žalobce neuvedl, že by byl při zadržení policisty fyzicky napadán, či že by čelil jinému negativnímu jednání ze strany bezpečnostních složek. K tomu nedošlo ani při následné návštěvě policie u něho doma. Žalobce poté nebyl ani obviněn ani trestně stíhán. Ze své vlasti pak vycestoval naprosto legálně. Navíc je zřejmé, že žalobce při poskytnutí údajů k jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany vůbec nezmiňoval jakékoliv problémy kvůli jeho účasti na demonstraci, nemluvil o žádných problémech s kazašskými státními či bezpečnostními orgány, hovořil pouze o ekonomických důvodech jeho odchodu z vlasti.
19. V řízení dle názoru krajského soudu rovněž nebylo prokázáno, že by žalobce mohl mít důvodné obavy z pronásledování z důvodu své rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů, tedy z důvodů uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu nebo že by mu takové pronásledování hrozilo v případě návratu do vlasti. Důvody pro udělení azylu na základě daného ustanovení jsou zákonem taxativně vymezeny.
20. Krajský soud přisvědčil názoru žalovaného, že žalobce nezmínil jakoukoliv diskriminaci své osoby za dobu pobytu ve své vlasti před příjezdem do České republiky zapříčiněnou shora zmiňovanými důvody. Neuvedl žádné problémy, které by souvisely se shora zmiňovanými důvody, tedy že by měl problémy kvůli své rase, národnosti, pohlaví, náboženství či jinému relevantnímu důvodu.
21. Žalobce při svém pohovoru uvedl, že by si v České republice chtěl vytvořit zázemí a najít práci. K tomu lze pouze konstatovat, že výčet důvodů pro udělení azylu je taxativně vymezen a nelze mezi ně zařadit důvody žalobcem uplatňované. Žalovaný tedy výstižně poukázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu obsaženou v jeho rozsudku ze dne 24. 2. 2005, sp. zn. 7 Azs 187/2004, dle níž *„poskytnutí azylu je specifickým důvodem pro povolení pobytu na území České republiky a nelze jej zaměňovat s jinými legálními formami pobytu cizinců tak, jak jsou upraveny zákonem č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky“*.
22. Při přezkoumání napadeného rozhodnutí vycházel krajský soud rovněž ze závazné judikatury Nejvyššího správního soudu obsažené v jeho rozsudku ze dne 24. 11. 2016 č.j. 7 Azs 219/2016 – 27, která uvádí, že *„Pojem pronásledování je vyložen v § 2 odst. 8 zákona o azylu, ve znění účinném v době rozhodování žalovaného, tak, že „[ž]a pronásledování se pro účely tohoto zákona považuje závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování“*. Povinností stěžovatelek podle judikatury Nejvyššího správního soudu přitom nebylo pronásledování dokazovat jinými prostředky než vlastní věrohodnou

výpovědi; naopak povinností žalovaného bylo, aby v pochybnostech shromáždil všechny dostupné důkazy, které věrohodnost výpovědi žadatele o azyl vyvracejí či zpochybňují (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2005, č. j. 6 Azs 235/2004 - 57, a ze dne 24. 2. 2004, č. j. 6 Azs 50/2003 - 89). „..... „při používání informací o zemích původu je nutné dodržovat následující pravidla. Informace o zemi původu musí být v maximální možné míře (1) relevantní, (2) důvěryhodné a vyvážené, (3) aktuální a ověřené z různých zdrojů, a (4) transparentní a dohledatelné“.

23. Lze tedy uzavřít, že v případě žalobce nelze shledat při návratu do vlasti odůvodněný strach z pronásledování z důvodů daných ust. § 12 písm. b) zákona o azylu.
24. Za správné, zákonné, zjištěným informacím odpovídající a taktéž náležitě odůvodněné považuje krajský soud i neudělení azylu dle § 13 a 14 zákona o azylu. K udělení azylu dle § 13 zákona o azylu (tzv. azyl za účelem sloučení rodiny), který sice zohledňuje rodinné vazby, ale uplatňuje se toliko vůči zákonem vymezenému okruhu rodinných příslušníků azylanta, nebyl v případě žalobce shledán zákonný podklad, neboť žalobce není rodinným příslušníkem azylanta, jemuž byl udělen azyl dle § 12 nebo 14 cit. zákona.
25. Podle ust. § 14 zákona o azylu, jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení azylu podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.
26. Udělení humanitárního azylu je zcela na volné úvaze správního orgánu a rozhodnutí o něm podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda při zjišťování podkladů takového úsudku byla dodržena pravidla tzv. spravedlivého procesu. Za splnění těchto předpokladů není soud oprávněn z týchž skutečností dovozovat jiné nebo přímo opačné závěry. Na udělení azylu z humanitárního důvodu není právní nárok. K otázce jeho udělení se opakovaně vyjadřoval i Nejvyšší správní soud. Lze tak jistě odkázat na jeho rozhodnutí č.j. 2 Azs 8/2004 ze dne 11. 3. 2004, v němž se podává: „*Smysl institutu humanitárního azylu podle § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, spočívá v tom, aby rozhodující správní orgán měl možnost azyl poskytnout i v situacích, na něž sice nedopadá žádná z kautel předpokládaných taxativními výjety ustanovení § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto „nehumánní“ azyl neposkytnout. Správní orgán díky tomu může zareagovat nejen na případy, jež byly předvídatelné v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu (např. u osob zvláště těžce postižených či nemocných, u osob přicházejících z oblastí postižených humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory), ale i na situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly. Míra volnosti této jeho reakce je pak omezena pouze zákazem libovůle, vyplývajícím pro orgány veřejné moci z ústavně zakotvených náležitostí demokratického a právního státu“.* Nejvyšší správní soud v rozhodnutích ze dne 30. 9. 2004, sp. zn. 11 Az 204/2003, ze dne 30. 10. 2003, sp. zn. 3 Azs 20/2003, či ze dne 27. 8. 2003, sp. zn. 5 Azs 3/2003 uvedl, že obtíže žadatele o azyl stran obživy či možnosti seberealizace nelze bez přistoupení dalších okolností hodných zvláštního zřetele vnímat jinak, nežli jako důvody ekonomické, nepostačující k udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu. Pokud tedy žalovaný v projednávané věci odůvodnil, že žalobce je dospělou, plně svéprávnou práceschopnou osobou, nelze než s tímto názorem souhlasit. Ohledně zdravotního stavu žalobce vypověděl, že nemá žádné zdravotní problémy. Nelze rovněž přehlédnout, že v Kazachstánu žije manželka žalobce i jeho děti. Krajský soud se přiklonil k názoru žalovaného, že nebyl zjištěn žádný důvod zvláštního zřetele hodný pro udělení azylu dle ust. § 14 zákona o azylu.
27. Krajský soud dále z průběhu správního řízení zjistil, že správní orgán postupoval dle § 28 zákona o azylu a zkoumal, nesplňuje-li žalobce důvody k udělení tzv. doplňkové ochrany tak, jak je upravena v ust. § 14a a § 14b zákona o azylu.
28. Dle § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v

případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Dle § 14a odst. 2 téhož zákona se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

29. Smyslem a účelem doplňkové ochrany je poskytnout subsidiární ochranu a možnost legálního pobytu na území České republiky těm žadatelům o mezinárodní ochranu, kterým nebyl udělen azyl, ale u nichž by bylo z důvodů taxativně uvedených v § 14a zákona o azylu neúnosné nebo jinak nežádoucí požadovat jejich vycestování. V odůvodnění této části rozhodnutí (str. 7 - 9) žalovaný vycházel jak z informací od žalobce, tak z informací získaných v průběhu správního řízení, které lze označit za transparentní, objektivní a aktuální v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí a vypořádal se s nimi při posuzování skutečnosti, zda žalobci hrozí pro případ návratu vážná újma ve smyslu § 14a odst. 2 zákona o azylu. Dospěl k závěru, že tomu tak není. Žalovaný se z pohledu doplňkové ochrany opětovně zabýval všemi žalobcem tvrzenými skutečnostmi, přičemž konstatoval, že nenalezl žádné skutečnosti, na základě kterých by mohla žalobci hrozit v případě návratu do vlasti vážná újma uložením nebo vykonáním trestu smrti. Dle informace OAMP ze dne 27. 6. 2019 Kazachstán dodržoval moratorium na výkon trestu smrti od července 2003 a podle kazašské ústavy je možné trest smrti udělit pouze za spáchání teroristického činu s obětími a za činy spáchané v době války.
30. Krajský soud rovněž shledal, že se žalovaný zabýval otázkou, zda žalobci hrozí v případě návratu do vlasti nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení. Žalovaný konstatoval, že pouhá možnost špatného zacházení nemá sama o sobě za následek porušení Evropské úmluvy o ochraně lidských práv, důvod pro doplňkovou ochranu lze shledat pouze tam, kde takové nebezpečí reálně a bezprostředně hrozí, nikoli tam, kde vůbec nastat nemusí.
31. Krajský soud znovu připomíná, že žalobce ve svých výpovědích sdělil, že se zúčastnil jedné demonstrace a následně byl pronásledován policejními složkami. Z popisu těchto událostí nelze dospět k závěru, že během následných návštěv policie i během jeho zadržení, došlo ze strany bezpečnostních složek státu k nelidskému a ponižujícímu zacházení nebo trestání či mučení ve vztahu k osobě žalobce. Ve své zemi nebyl žalobce nikdy stíhán a opustil ji plánovaně, s vlastním cestovním dokladem a vízem, tedy s plným vědomím tamních státních orgánů. Navíc sám uvedl, že se rozhodl vycestovat z vlasti kvůli tíživé ekonomické situaci.
32. Lze tak uzavřít, že závěr žalovaného, dle něhož žalobce nesplňuje zákonné podmínky pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu byl zákonný. Případné vycestování žalobce nepředstavuje ani rozpor s mezinárodními závazky České republiky.
33. Z výpovědi žalobce a evidence žadatelů o udělení mezinárodní ochrany nevyplývá, že by v České republice byla udělena doplňková ochrana některému z rodinných příslušníků žalobce. Žalovaný tedy rozhodl v souladu se zákonem o azylu, když konstatoval, že žalobce nesplňuje důvody pro udělení doplňkové ochrany podle § 14b této právní úpravy.
34. Krajský soud závěrem konstatuje, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se závaznými právními předpisy i závaznou judikaturou Nejvyššího správního soudu a je přezkoumatelné. S ohledem na všechny výše popsané skutečnosti považuje ve shodě s názorem žalovaného veškeré odkazy žalobce na judikaturu Nejvyššího správního soudu v podané žalobě v souvislosti s touto projednávanou věcí za nepřipadné. Z výpovědi žalobce žalovaný nepochybně dovodil, že žalobce opustil svoji vlast pouze z ekonomických důvodů. Nelze tedy souhlasit s jeho názorem, dle něhož měl žalovaný postupovat ve smyslu ustálené judikatury dle

zásady „benefit of doubt, in dubio pro reo“. Žalovanému totiž v rámci probíhajícího správního řízení žádné pochybnosti ohledně pronásledování žalobce nevznikly.

35. Ze shora uvedených důvodů krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
36. náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný, který měl ve věci plný úspěch, by měl právo na náhradu nákladů řízení před soudem proti žalobci, který ve věci úspěch neměl. Žalovaný však náklady řízení nepožadoval, proto soud nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 14. dubna 2020

JUDr. Magdalena Ježková v. r.
samosoudkyně